

proti rozhodnutí správního výboru jakožto konečnému, připuštěna je pouze stížnost k nss.

Nss ovšem v témž nálezu vyslovil právní názor, že ministr s plnou mocí pro správu Slovenska má právo prohlásiti i taková rozhodnutí správních výborů za právně bezúčinná v případech, kde výroky ty jsou zmatečné pro absolutní nepříslušnost oněch úřadů.

Žal. úřad zrušil v daném případě ono usnesení proto, že je v odporu s ustanovením § 2 zák. ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n., pokládaje je proto, jak z odvodního spisu patrně, nejen za nezákonné, nýbrž i za zmatečné. Leč i kdyby tomu tak bylo, že usnesení to by odporovalo § 2 cit. zákona, a kdyby i správná byla výtka, teprve v odvodním spise vznesená, že výrok ten odporuje také §§ 7 a 8 zák. ze dne 22. března 1920 č. 210 sb. z. a n., ježto správní výbor upravuje st-li jeho požitky, k čemuž nesporně byl příslušný, svým výrokem ocitl se v kolísi s citovanými právě zákonnými předpisy co do výše požitků těch, byl by jeho výrok stížen pouze nezákonností, nikoliv však zmatečností, zakládající se v absolutní nepříslušnosti úřadu toho a nenastal by tudíž případ, kdy žal. úřad by byl oprávněn prohlásiti usnesení to za právně bezúčinné.

Bylo tedy zrušiti nař. rozhodnutí již z těchto procesních důvodů jako nezákonné podle § 7 o ss, následkem čehož odpadla potřeba zabývati se také meritorní stránkou onoho výroku.

Č. 1377.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: * Zrušení licence pro výčep lihových nápojů podle § 11 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. přivodilo pro akci tímto zákonem sledovanou i zánik všech právních účinků s dřívější licencí spojených, tudíž i přednostního práva po rozumu § 18 zák. čl. XXV: 1899.

(Nález ze dne 26. května 1922 č. 6660.)

V ě c: Karel L. v Č. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran odepření licence k výčepu lihovin.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jednak jako bezdůvodná, jednak jako nepřipustná.

D ů v o d y: Dne 21. listopadu 1919 zažádal st-l u finančního ředitelství v Košicích, aby mu byla znovu propůjčena licence k neobmezenému výčepu lihovin. Žal. úřad žádosti nevyhověl, o čemž byl st-l vyrozuměn výměrem finančního ředitelství v Košicích z —, doručeným mu dne 22. března 1921, s tím,* že vzhledem k tomu prohlašuje se propůjčená mu dosud výčepní licence za zrušenou a nesmí jím nadále býti provozována.

Dne 24. března 1921 podal pak st-l znovu žádost, aby mu licence byla opět udělena, kterážto žádost byla nař. rozhodnutím zamítnuta.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané, uvážil nss takto:

Jak ze stížnosti patrně, nesou se její námitky dvojím směrem, jednak totiž proti tomu, že st-li byla licence, již dosud měl, odňata, jednak pak proti tomu, že nebylo vyhověno jeho žádosti za udělení licence na další dobu.

Jak ze správních spisů je zřejmo, vysloveno bylo však odnětí dřívější licence st-lovy nejpozději výrokem finančního ředitelství v Košicích, do-

ručeným mu dne 22. března 1921. Proti rozhodnutí tomu však st-l právního prostředku nepodal. Přítomná stížnost teprve dne 19. listopadu 1921 k nss došla, jest tudíž v tomto směru patrně opožděna (§ 14 zák. o ss), pročez nss k jejím vývodům, pokud právě proti odnětí dřívější licence brojí, po rozumu § 21 cit. zák. přihlížeti a otázkou tou se zabývat nemůže.

Pokud jde o námitky druhé kategorie, že st-li k jeho opětovné žádosti nebyla licence znovu udělena, nutno hleděti k dvěma momentům, jednak k tomu, že, jak již uvedeno, odnětí původní licence nabylo moci práva, a pak k okolnosti ze správních spisů patrné, že úřad omezil počet licencí pro obec Č. ze tří na dvě. Tento skutkový stav měl na mysli i st-l, jehož vývody vrcholí v tom, že měl býti ponechán dřívější počet licencí a že licence takto uprázdněná má býti udělena jemu, poněvadž prý má na ni právní nárok. Pokud však jde o zmenšení počtu dosavadních licencí, přísluší právo k apelaci proti úřednímu výroku podle § 12 zák. čl. XXV: 1899, jehož se st-l dovolává, pouze obecnímu představenstvu, nikoli tedy jednotlivým občanům, kteří nemohou tudíž proti jeho účinnosti brojiti, pokud k zakročení obce nebyl instančním pořadem odstraněn.

Že by se tak v daném případě bylo stalo, st-l netvrdí a ani správní spisy tomu nenasvědčují. Není-li zde však uvolněné licence, jest zbytečno zkoumati, zda a pokud by měl st-l nárok na její udělení v případě, že by zde byla.

Dovozuje-li st-l, že i při zmenšeném počtu licencí měla mu býti ponechána vzhledem k jeho nabytému právu, maje při tom na mysli patrně ustanovení § 13 č. 4 zák. čl. XXV: 1899, jednající o přednostním právu dřívějších držitelů licencí, jest námitka ta bezdůvodná, neboť předpisem § 11 zák. ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. byla vláda zmocněna odvolati na území slovenském všechny licence k prodeji lihových nápojů a podrobiti je revisi. Tohoto práva použila vláda po rozumu § 14 cit. zák. prostřednictvím svého zmocněnce, který vydal k tomu cíli nařízení ze dne 11. srpna 1919 č. 6810, jímž zrušil všechny licence k prodeji lihovin na území slovenském. Zrušením tím však odstraněny byly i všechny právní účinky pojící se k dřívějším licencím, tudíž i účinek uvedený v § 13 č. 4 cit. zák. čl. XXV: 1899, ovšem pouze pro tuto akci, sledovanou zákonem č. 64 z roku 1918. V rámci této akce provedené zrušení dosavadní licence zbavuje tudíž dřívějšího licenciáta veškerých právních účinků jeho dřívějšího oprávnění a tedy i přednostního práva v cit. § 13 č. 4 zák. čl. XXV. uvedeného, jehož zachováním by právě akce zákonem č. 64/18 zamýšlená byla zmařena.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jednak jako nepřípustnou, jednak jako bezdůvodnou.

Č. 1378.

V y h o š t ě n í: Úsudek o tom, že by další pobyt cizincův odporoval veřejnému pořádku nebo bezpečnosti, lze opřít také o jeho s příslušnými předpisy se nesrovnávající počínání v záležitosti provozování živnosti zubotechnické.

(Nález ze dne 26. května 1922 č. 7550.)